

*Iš visos širdies linkėdama santarvės
ir meilės skiriu šią knygą visiems
skaitytojams.*

Turinys

PIRMAS	Maldos galia, keičianti mūsų santykį su Dievu	7
ANTRAS	Kaip siekti dvasingesnio ir sąmoningesnio ryšio su gamta ir gyvūnais	21
TREČIAS	Jėgų ir vilties suteikiančios maldos	38
KETVIRTAS	Apsaugos maldos	50
PENKTAS	Maldos prašant atkaklumo, ištvėmės ir vilties	59
ŠEŠTAS	Santarvę šeimoje stiprinančios maldos	67
SEPTINTAS	Dieve, padėk ištvėrti širdgėlą	79
AŠTUNTAS	Maldos, drąsinančios eiti savo gyvenimo keliu	86
DEVINTAS	Aplinkinių spaudimas, žalingi įpročiai ir parama artimiesiems	98
DEŠIMTAS	Maldos prašant pagalbos sau ir kitiems	106
VIENUOLIKTAS	Dievo Motina Mergelė Marija ir malda	115

DVYLIKTAS	Dievas tiki jumis	126
TRYLIKTAS	Mūsų dvasia ir dvasinė kelionė	138
KETURIOLIKTAS	Kaip patyrusiajam sukrėtimą atgaivinti meilę	146
PENKIOLIKTAS	Nusipelnau Dievo meilės	154
ŠEŠIOLIKTAS	Kaip susikurti visavertį gyvenimą	164
SEPTYNIOLIKTAS	Kai jaučiamės nemylimi	172
AŠTUONIOLIKTAS	Maldos galia	182
DEVYNIOLIKTAS	Kaip atverti širdį ir gintis nuo blogio	192
DVIDEŠIMTAS	Kad būtume patenkinti gyvenimu	200
DVIDEŠIMT PIRMAS	Melstis galima visur	211
	<i>Maldų sąrašas</i>	214
	<i>Padėka</i>	222

PIRMAS SKYRIUS

Maldos galia, keičianti mūsų santykį su Dievu

Čia pirmoji mano maldų knyga. Aš apsupta angelų, taip pat ir maldos angelų. Kai pažvelgiu pro langą, matau jų nesibaigiantį srautą ir lauke, ir kambaryje – ne krintantį žemyn, o aukštyn kylantį maldos angelų srautą. Žinau, Dievas juos atsiuntė pas mane, nes į šią knygą ketinu sudėti daug visiems tinkamų maldų.

Nuo tada, kai buvo išleista pirmoji mano knyga „Angelai man glosto plaukus“, žmonės iš viso pasaulio siuntė prašymus, kad parašyčiau ir maldų knygą. Jiems reikia maldų dėl įvairių dalykų. Žmonės nori melstis už daug ką gyvenime – ir kai sekasi, ir kai nesiseka.

Pastebime, kad norėdami įgyvendinti savo siekius ir troškimus kartais, nors ir sekasi, turime dar labiau pasistengti. Kai kopdami į gyvenimo kalną atsiduriame pusiaukelėje ir pažvelgiame į ateitį, matome dar gana statų kalną. Tačiau atsigręžę matome ir kaip toli esame pažengę, tad susikaupiame ir keliaujame tolyn.

Kai negauname, ko norėjome arba ko tikėjomės nusipelnę, nusiviliame ir nuliūstame. Pasijuntame stovintys to kalno papėdėje ir atrodo, kad neturime jėgų nė pajudėti. Tuomet padeda malda. Ji sustiprina ir skatina žengti kitą žingsnį keliu per gyvenimą. Šis kelias visada būna vingiuotas, kartais kylantis į kalvą, kartais bėgantis žemyn.

Mums visiems reikia maldu. Nesvarbu, ką sakote, nesvarbu, tikite ar ne, ateina laikas, kai prireikia maldos. Jos reikia visiems, nors kartais jaučiamės tokie prislėgti, kad net melstis neturime jėgų. Todėl visi turime melstis ir vieni už kitus, nes kartais už save negalime pasimelsti. Galbūt tuo metu labai kenčiame – fiziškai ir emociškai – ir neturime jėgų nė pagalbos prašyti.

Malda padeda nepamiršti, kad eidami gyvenimo keliu turime džiaugtis kiekvienu žingsniu ir stengtis neskubėti. Malda padeda prisiminti, kad turime gyventi visavertį gyvenimą ir džiaugtis kiekviena akimirka – gera ir bloga, nelabai gera ir ne tokia jau bloga. Visą gyvenimą jaučiamės tarsi ant svarstyklių, atrodo, tarsi laimės patiriame tai daugiau, tai mažiau. Tačiau nepaisydami visų sėkmių ir nesėkmių turime visuomet stengtis džiaugtis kiekviena valandėle, net jei riedėtų ašaros.

Mums reikia maldu dėl įvairių dalykų. Kai jaučiame skausmą ir kenčiame, reikia maldu, kurios gyvenimo kelyje padėtų pajusti laimę ir džiaugsmą. Kai meldžiamės, mūsų dvasia ir energija randa ryšį su Dievu – tada nurimstame, pajuntame turintys vilties, jėgų ir ryžto.

Visos į šią knygą sudėtos maldos yra atėjusios iš Dievo, kartais per angelus. Kai ją rašiau, šalia manęs dažnai būdavo arkangelas. Arba arkangelas Mykolas, arba kuris nors kitas, kartais vienas iš

tų angelų, kurie būna šalia manęs kasdien, ir mano angelas sargas, kuris visada šalia.

Malda reikalinga visiems, kurie kenčia iš baimės, nerimo ir jaučiasi prislėgti. Dvasinė būseną ir emocijas veikia fizinę žmogaus būklę. Malda reikalinga ir kūnui, ir dvasiai, per maldą patiriamas ryšys su dvasia. Maldos galia padeda rasti tą ryšį, suteikia jėgų įveikti dvasinius ir fizinius sunkumus, ji gydo ir kūną.

Žmonės turi melstis už save. Šitai labai svarbu, tačiau, visada primenu, svarbu melstis ir vieniems už kitus, kad turėtume stiprybės įveikti sunkumus ir žinotume – viskas pasikeis. Esu sutikusi žmonių, kurie guodėsi kenčiantys dvasiškai, kai kurie net galvojo apie savižudybę, tik staiga vieną dieną pajuto, kad kalbasi su Dievu. Taip jie suprato, kad meldžiasi, ir nuo tos dienos ėmė stiprėti jų tikėjimas, pasitikėjimas savim. Jie pamatė priekyje šviečiančią viltį. Malda padeda vaduotis iš sunkios padėties, pamatyti, kad priekyje laukia gyvenimas.

Kaip melstis geriau

Aš tiesiog įsitraukiu į maldą. Man topteli mintis ir imu melstis. Tačiau daugelis klausia, kaip reikia melstis arba kaip geriau melstis.

Pasakykite sau, kad bent minutę pabūsite tyloje. Galite nesaikyti nė žodžio, tik pamėginkite nieko negalvoti.

Nemanau, kad tam reikia ypatingos vietos. Pasaulis labai pasikeitė. Žmonės nuolat juda. Galite melstis net išėję pasivaikščioti.

Visos vietos tinka maldai, tačiau kai kur šydas tarp mūsų gyvenimo ir dvasinių pasaulių yra plonesnis. Tokiose vietose – bažnyčiose arba prie šventų šaltinių, šventose giraitėse, olose arba

kalnų viršūnėse – meldžiamasi jau nuo seno. Šių šventų vietų tyloje meldamiesi ar medituodami pajuntame ramybę ir santarvę. Daugumoje šių vietų jaučiamės saugiai. Jose tvyro anksčiau čia buvusių žmonių meilė ir dvasingumas. Kai artinuosi prie tokių vietų, matau iš jų sklindančią meilę ir dvasingumą.

Malda už šventas vietas

*Brangusis Dieve,
dėkoju tau už visas šventas pasaulio vietas,
už daugybę angelų tose vietose,
už patirtas malones – santarvę, viltį, ramybę
ir sveikatą.
Už vietą, kurioje mane gaubia tavo meilė,
kur per maldą galiu medituoti
ir jausti tos garbinamos vietos šventumą.
Ačiū tau, mano Dieve,
Amen.*

Garbinamos ir šventos vietos svarbios visiems tikintiesiems ir net tiems, kas neišpažįsta jokios religijos. Tose vietose visada ramu, ten nuolat meldžiasi daugybė angelų.

Dažnai matau, kad drauge su žmonėmis meldžiasi ir jų mirusių artimųjų vėlės. Kartais matau pasimelsti atėjusius šventuosius. Nors mūsų artimieji miršta, jų dvasios gyvena amžinai. Dvasia nemiršta. Ji – Dievo šviesos kibirkštis. Kartu – mūsų dvasinė savastis.

Mirusio artimojo dvasia visada šalia ir padeda atsiųsdama mums kokį nors ženklą, pašnibždėdama į ausį. Artimojo dvasią

išgirsti daug lengviau nei angelą, tad išiklausykite, kokią pagalbą jums siunčia tas, kurį mylėjote. Kai pajuntate, kad jis šalia, ir manote, kad reikia ką nors daryti, tai ir darykite. Padėkokite dvasiai, kad ji visada pasiruošusi jums padėti.

Jausmas sustiprina maldą. Turite galvoti apie tai, ką sakote, ne tik mechaniškai kartoti žodžius. Kai leidžiate lietus emocijoms, leidžiate išsiveržti dvasiai. Esame įpratę tramdyti jausmus, nes daugelio tikėjimų žmonės įspėjami netrukdyti Dievui, bet mes – Dievo vaikai, todėl turime Jam atsiverti, kaip vaikas, paauglys ar net suaugęs žmogus atsiveria tėvams. Melsdamiesi turime būti atviresni. To nuolat mane moko angelai. Neslopinkime jausmų.

Kitas svarbus dalykas: turite aiškiai suprasti, kad meldžiatės, turite suvokti, kad jūsų jausmai, kreipimasis į Dievą kyla iš vidaus, iš kiekvienos dvasios ir kūno dalelės. Jei patirsite tokį jausmą, suprasite, kad to jums ir reikėjo.

Įsigilinę į maldą suvoksime, kad jums mažiau rūpi, kas vyksta aplink. Gali atrodyti, kad meldėtės labai ilgai, bet iš tiesų vos kelias akimirkas.

Taip nutinka dėl pakilios dvasinės būsenos. Patyrę tokį jausmą nusišypsokite, jį įsisąmoninkite. Dabar visi skuba, ir mums atrodo, kad vis neturime laiko.

Manau, kartais, kalbėdami maldą, o gal net prieš sakydami jos žodžius, turite išiklausyti.

Aš tikra, kad, melsdamiesi ramioje vietoje ir atidžiai išiklausydami, žmonės girdi kitaip. Jie pajunta santarvę ir ramybę arba suvokia, ką turi daryti susiklosčius neįprastoms aplinkybėms, aiškiau tą balsą girdi. Melsdamiesi visada turime klausytis. Galbūt išgirsime artimojo balsą, angelo sargo arba savo sielos balsą. Gal-

būt net išgirsime, ką mums sako Dievas, o jei taip nutiktų, tuo neabejokime. Mes tai jausime. Ir bus taip aišku.

Daugelis klausia, ar dažnai ir kaip ilgai turėtume melstis. Visą dieną skubėdami iš pradžių raskite bent minutę maldai ir bent minutę pabūkite tyloje. Netrukus imsite dažniau melstis. Kai išmoksite pasiekti meditacinę būseną, net tyla bus kaip malda.

Ji daug kuo mums naudinga – ir psichinei savijautai, ir dvasiai, ir net kūnui. Dvasia – Dievo šviesos kibirkštis. Ta mažytė dalelė, pripildanti mus visus. Tai paties Dievo savastis, Dievo širdis, kuri yra tyra meilė. Kuo daugiau meldžiatės, tuo labiau paliečiama dvasia. Iš pradžių malda padeda geriau pažinti dvasią ir dvasinį „aš“.

Tada suprantate, kad iš jūsų sklinda meilė, spinduliuoja šviesa. Kai imate taip jaustis, keičiasi ir kūnas – pasidaro lengvesnis, visais atvejais fiziškai stipresnis. Jau nesirūpinate juo kaip anksčiau, nes jį veikia malda ir ryšys su dvasia.

Išmokite pajusti, kaip dvasia išeina iš kūno. Nors ir trumpai patyrę tą jausmą, žmonės džiaugiasi. Jie šypsosi. Galbūt atrodys, kad tokia būseną – tik akimirka, tačiau iš tikrųjų ji trunka kur kas ilgiau ir viskas dingsta. Kūnas palengvėja, skausmai ir kančios praeina. Galbūt pamatote savo dvasią šalia, o kai taip atsitinka, užmezgamas kūno ir dvasios ryšys.

Kai kūnas ir dvasia neatsiejami, jūs laisvėjate. Be abejonės, žinote, kad kūną staiga gali užklupti liga, nuo jokios nesate apsaugoti. Suprantate, kad kūnas pasens, bet dėl madų kiekvienas jūsų žingsnis jau kitoks. Pajuntate paties gyvenimo galią, gyvenimo esmę. Suvokiate, kaip iš tikrųjų nuostabu gyventi, kai dvasios akys žvelgia per kūno akis, ir kad nuostabu matyti, kaip gražu aplink.

Viso to padeda pasiekti maldos galia. Malda paliečia dvasią, bet jei kūnas susserga, dvasia žino, kad turite pasveikti ir dar ilgai gyventi, jūs išgirsite dvasios, savo dvasinio „aš“ balsą sakant: „Leisk man padėti tau patikėti.“ Per maldos galią patirtas tikėjimas suteikia jėgų įveikti kūną puolančias ligas.

Stenkitės melstis tyra širdimi. Kai meldžiatės tyra širdimi, švairiu protu ir siela, melstis lengva, ir kuo dažniau taip meldžiatės, tuo lengviau užsimezga kūno ir dvasios ryšys.

Prisimenu, kaip mane mokė melstis angelas Amenas, kai buvau maža mergaitė. Jis sakė: „Turi melstis nelaikydama blogio širdyje. Turi atsikratyti minčių, užplūdusių tave, kai buvai įžeista.“ Nuolat kartuju: nepriimkite visko per daug asmeniškai. Kaskart, kai kas nors nutinka, kai kas nors jus įžeidžia, sakykite, kad viskas gerai ir kad mylite jus užgavusius žmones. Nesvarbu, kaip smarkiai supykstate, pasistenkite nejausti neapykantos, o pamėginkite mylėti. Turiu minty, kad susikaupus maldai, kurioje kalbama, kaip būtina stengtis mylėti, reikia pamėginti tuos žmones pamilti.

„Lorna, jie kitaip nemoka“, – sakė angelas Amenas. Suprantu jo žodžius, tik negaliu gerai paaiškinti.

Žmogus, kuris meldžiasi, šviesėja, bet nerandu žodžių, kaip tą paaiškinti. Jis tarsi leidžia dvasiai išeiti iš kūno, kad iš jo sklindanti šviesa būtų ryškesnė.

Ilgainiui keičiasi ir kūnas. Kai kūnas ir dvasia tampa neatsiejami, mes nesenstame, nesusergame. Malda padeda, kad tokia neatsiejamo ryšio diena ateitų greičiau. Ji tarsi virvė suriša kūną ir dvasią, kad jie taptų vienu. Ir tik nuo mūsų pačių priklauso, kada tokia diena ateis.